

вель войскитѣ си на тая посока. Така, той наближилъ до Никополисъ, българската столица, за която другъ историкъ, въ своето съчинение *Annal sau cronice incltyti regni Polonie opera venerabilis domini johannis Longini* се произнася, че билъ простъ градецъ, нѣкогашъ славенъ, че ималъ добро пристанище и плодородна околностъ — на който градъ едната частъ миелъ Дунава, а другата — се простирала на висока могила.

Между войската на кралъ Владислава се прѣсналъ слухъ, какво, че въ този градъ били скрити скъпи съкровища и богатства отъ цѣлото царство; въ скоро време тѣ се разпрѣснали по преградията на Никополисъ¹⁾ да дирятъ плячка; тѣ съборили и изгорили всички сгради наоколо и наближили градскитѣ врата на крепостта. Напраздно били увещанията и усилията за възпиране войскитѣ отъ грабежъ — нищо не помагало. По това време се явява въ Владиславовия станъ влашкиятъ войвода Владиславъ Дракула, който се колебаелъ какво да напрази и къмъ кого да се присъедини: дали да остане вѣренъ на свързания съ турцитѣ миръ, или да трѣгне съ Владислава.

Между другото той се произнесълъ за кралъ Владиславовитѣ войски, че султановата свита, придружавайки на ловъ султанътъ, била по-многобройна, отъ колкото събранитѣ Владиславови пълчища.

Нерешителниятъ влашки войвода Дракула размислилъ и не трѣгналъ съ Владислава, на което решение твърде много способствало предсказанието на една жена, българка. Ка̀лима хъ разказва, че Дракула билъ наклоненъ да вѣрва всѣкакви предсказания и врачувания. Три дни преди да пристигне въ кралевия лагеръ, когато минавалъ презъ тогавашното българско село Сулонъ, една бабичка българка, на име Секуза, опитна да гадае бждещето, разпитана отъ Дракула за началото и края на предстоящата война, предсказала, че кралъ Владиславъ ще се бие злочесто, че най-напредъ той щѣлъ да победи и щѣлъ да има успѣхи навсѣкжде, ала отпосле войскитѣ му щѣли да бждатъ разбити, а той — убитъ. Ето защо, войводата Дракула се решилъ да чака по-честити времена и да не придружава краля въ похода, като оставилъ 4,000 души конница, предвождана отъ сина му и двама смѣли юнаци, които добре познавали пжтищата, а следъ това се оттеглилъ въ Влашко да чака края на борбата.

Владиславъ, следъ като изгорилъ 28 рѣчни кораби на рѣката Паниза, наближилъ до самия Хемусъ, за да го премине преди да настѣпи зимата. Понеже пжтътъ билъ тѣсенъ и кривъ, той раздѣлилъ войската си. Въ време на

1) Никополъ на Дунава, основанъ отъ византийския императоръ Херакли презъ 629 год.